

L'amor a les mans

A mi em fan mal totes les coses bones que ja no

Foto: Erik Kilby

Deia en un vers Francesc Garriga que ¿per sempre no és pas lluny, per sempre és ara. El que és lluny és tornar?. De seguida entenc que parla del segon principi de la termodinàmica. I penso llavors en el desordre, que només pot anar a més, i en l'entropia, que en descriu la irreversibilitat, en com no es pot desbullir l'arròs, desbarrejar el cafè amb llet, desestimar-nos un cop ja ens hem estimat en la fletxa del temps.

Això és veritat: una vegada vaig comprar unes tulipes per regalar a una persona i mai no em vaig atrevir a donar-l'hi. Les vaig tenir a casa i les mirava i dubtava si atrevir-m'hi o no i això va durar uns dies fins que les vaig veure morir. De vegades he pensat que aquelles tulipes encara em defineixen. També les cançons que més m'agraden, els versos que m'emocionen, les persones de qui m'enamoro, em defineixen; eren grogues i era abril, les tulipes que no em vaig atrevir a regalar.

No sé quant de temps passem intentant saber qui som, cap on anem i sempre devem estar equivocats, ves a saber el temps que fa que estem equivocats. L'altre dia em van preguntar què em feia por i em vaig adonar que ja em sabia la resposta a aquesta pregunta: l'únic que m'espanta és no viure allò que vull viure; per això quan em passen espurnes de vida per davant les vull agafar amb les dues mans. No fos cas que anessin a parar a aquell lloc tan inaccessible que anomenem passat.

I penso que Garriga té raó (els poetes ningú se'ls escolta però solen tenir raó), que no fa por el sempre, el que fa por és el mai, perquè el sempre comença avui i quan acaba, ja es veurà -els finals saben arribar sols i si no en saben, millor; ningú ha inventat mai encara una cosa tan trista com un comiat. A mi em fan mal totes les coses bones que ja no. No em fa plaer de recordar-les, no les veig com finestres per on treure el cap i mirar alegrement que bonic va ser. Més aviat les sento com la balconada des d'on es veu l'enyor d'una alegria d'un altre jo.

És desolador el camí fins a les escombraries on hauré de llençar el roser que vaig plantar el mes passat i que tot just acaba de fer florir la primera rosa. Penso en un ocell petit amb la boca oberta al niu a qui no arriba l'aliment i crec que és això, en veritat, el que m'espanta, que se'm mori així, un cop més, l'amor a les mans.